

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
A WILD PURSUIT

Copyright © 2004 by Eloisa James, Inc.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04824-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

*Nema dame
bez mane*

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Mojoj divnoj kritičarki, Džesiki Benson, od koje
pozajmljujem inteligentan jezik i britki humor.
Čitaoci bi trebalo da znaju su sve najsmešnije rečenice njene.*

U kom se u Viltširu krčka skandal

Kuća Šantil

Limpli Stouk, Viltšir

Među ženama je opšteprihvaćena istina da je mnogo lakše obući se kada je suština pokriveno telo nego kada žena želi da ostavi velike površine kože zanosno otkrivene.

U danima kada je vladala londonskim društvom, Ezme Rolings bili su potrebni sati da se obuče. Izronila bi poput gusenice iz čaure: svilenkaste crne lokne sijale su nad bisernim ramenima, gornji deo haljine stajao je magično u vazduhu i ostavljao utisak da samo što se nije spustio do struka, sočne obline obmotavala je tkanina toliko lagana i tanana da su mnogoj gospodi kolena klecala pri samom pogledu na nju. Druga gospoda bi se pak na ovaj prizor ukrutila. Sve je to bilo pitanje građe.

Ovih dana bilo joj je potrebno tačno dvadeset minuta da nabaci na sebe dovoljno odeće da se pokrije, a gospoda u njenoj blizini nije pokazivala nikakvu reakciju osim trenutne nelagode pri pogledu na ženu sa stomakom veličine velikog topovskog đuleta.

„Nabrekla sam kao kobasica“, rekla je Ezme gledajući u ogledalo iznad toaletnog stočića.

„Ne bih to baš *tako* rekla“, oteglala je njena tetka na svoj karakterističan način. Vikontesa Viders sedela je u maloj stolici i kopala po tašni: „Bestraga, ne mogu da pronađem maramicu.“

„Zapanjujuće golema“, rekla je Ezme neutješno.

„Nosiš dete“, rekla je Arabela, pa podigla pogled i začkiljala. Jasno je bilo da bi joj cviker dobro došao, ali naočare su bile nezamislive s obzirom na modne trendove. „Nikada mi se to nešto nije dopadalo. No ti bi, draga moja, mogla da me navedeš da promenim mišljenje. Kako se usuđuješ da izgledaš tako divno? Možda će tvoj primer okončati onu budalastu naviku *izolacije* žena. Ta reč zvuči kao kazna, *izolacija*.“

„O, besmislice“, rekla je Ezme prilično grubo. „Postajem ogromna. Niko ne bi želeo da me vidi na ulicama Londona.“

„Rekla bih da je tvoja veličina sasvim normalna, premda nisam imala mnogo iskustva u rađanju. Istini za volju, ovo je prvi put da vidim ženu tako blizu samog porođaja. Kada očekuješ da ćeš se poroditi, draga? Sutra?“

„Bebe nisu kao gosti, tetka Arabela. Same biraju trenutak, ili sam bar tako razumela. Babica, rekla bih, smatra da su sad već nedelje u pitanju.“ U sebi, Ezme je mislila da se babica vara. Ako se još malo raširi, ostaće vezana za invalidska kolica, kao princ od Velsa kada je patio od gihta.

„Pa! Tu sam, spremna da pomognem kako god je potrebno!“ Arabela je podigla ruke kao da očekuje da uhvati bebu u letu.

Ezme je na ovo morala da se nasmeši. Arabela joj je bila najmilija rođaka, ne samo zato što je njena reputacija bila gotovo jednako skandalozna kao i Ezmina. „Lepo je što si me posetila, tetka Arabela. Da ne spominjem da si pravu žrtvu podnela s obzirom na to da je sredina sezone.“

„Besmislice! Jednako može da se uživa i izvan Londona. Čak i u Viltširu, ako se čovek tome posveti. Znala sam da će ti samoj u selu biti strašno turobno. Oduvek mi se to činilo kao budalasta navika, da se žene vraćaju korenima u divljini prosto zato što nose dete. Francuzi su mnogo razboritiji. Marija Antoaneta je plesala do samog porođaja.“

„Pretpostavljam“, rekla je Ezme pitajući se da li bi joj crna haljina stanjila struk na oko. Nije više nosila isključivo crninu i duh bi joj

klonuo na samu pomisao na crninu. Ali duh joj je klonuo pri pogledu na njen obim.

„Uzela sam sebi za slobodno da pozovem tek nekoliko ljudi da sutra pođe sa mnom“, nastavila je njena tetka žustro. „Večeras ćemo večerati same ukoliko nam se Stiven Ferfaks Lejsi ne pridruži na vreme. Pretpostavljam da znaš da je tvoja prijateljica, vojvotkinja od Girtona, *noseća*? Ako rodi muško, Ferfaks Lejsi će izgubiti titulu. Pazi, titula je bila samo počasna, ali, kako je ima već najmanje osam godina, verovatno će se osećati kao da je oćelavio. Moraćemo da ga razveselimo, zar ne, draga?“

Ezme je zatečeno podigla pogled. „Ferfaks Lejsi? Nisam u položaju da primam goste, naročito ne muškarca sa kojim se tek površno poznajem!“

Arabela ju je ignorisala. „I povelam sa sobom svoju *dame de compagnie*. Zašto da budemo same ako za tim nema potrebe? Sezona je, ali ja sam uverena da moj poziv ima veću težinu od svake dosadne male zabave u Londonu.

„Ali, tetka Arabela, to nije primereno...“

„Besmislice! Ja ću se za sve postarati. Zapravo, već i jesam. Povelam svoje osoblje sa sobom jer tako je teško pronaći odgovarajuće ljude na selu, zar ne?“

„O“, rekla je Ezme pitajući se kako je njen batler Sloup prihvatio ovu vest. Poneki dodatni lakej mogao bi biti koristan ako budu morali da je smeste u kolica.

„Kao što sam rekla, veoma malo ljudi će doći sutra, čisto da unesu malo života u večeru, ako ništa drugo. Naravno, nećemo prirediti nikakvo javno okupljanje ili možda tek veoma, veoma malo okupljanje, zbog tvog stanja.“

„Ali...“

„A sada, draga“, rekla je Arabela tapšući je po ruci, „Donela sam ti punu korpu najnovijih krema i sapuna koje je napravio onaj Italijan, onaj što ima onu smešnu malu prodavnicu u Blekfrajersu. Moraš ih smesta isprobati! Koža tvoje majke bila je užasna kada te je nosila“, zagledala se Ezme u lice. „Ali tvoja koža je, čini se, izvanredna. No,

dobro, uvek si bila na mene. A sada, neću te očekivati u prizemlju pre večere. Svesna si da je Ferfaks Lejsi član Parlamenta?“

Ezme je iznenada imala čudan osećaj u vezi sa prisustvom Stivena Ferfaks Lejsija.

„Tetka Arabela“, rekla je, „nisi se valjda dala u provodadžisanje, zar ne? Moj muž je preminuo pre svega osam meseci.“

Njena tetka je podigla izvanredno oblikovane i obojene obrve. „Ako me još jednom nazoveš tetkom, najdraža, vrištaću! Osećam se načisto drevno. Arabela, hvala ti najlepše. Ipak smo mi porodica.“

„Rado“, rekla je Ezme, „ali...“

Arabela nikada nije bila od onih što poštuju tuđi govor. „Turobno je biti udovica. Znam, jer sam ja udovica bila tri puta.“ Izgubila se na trenutak u mislima, pa nastavila: „A sada, ne kažem da se ne bih mogla udati kada bih to htela, jer bih.“

„Lord Vinamor bi se oženio tobom u trenu“, složila se Ezme.

„Upravo tako“, rekla je Arabela odmahujući rukom. „Pozvala sam i Vinamora; on bi trebalo da stigne sutra. Ali suština je, draga, da je prilično obeshrabrujuće biti udovica. Zapravo je zamorno.“

„O, bože“, rekla je Ezme razmišljajući kako njena tetka izgleda umornije nego pre. „Moraš produžiti posetu.“

„Besmislice“, rekla je Arabela energično. „Ostaću sa tobom za sada. Ali gde je uzbuđenje u životu sa ženom, hm?“

Zbog nevaljalog osmeha, sa lica joj je spalo najmanje dvadeset godina.

I Ezme se nasmešila. „Verovaću ti na reč. Majls i ja živeli smo zajedno svega jednu godinu i to je bilo pre mnogo godina, tako da jedva mogu govoriti iz iskustva.“

„Tim više imaš razloga da se ponovo udaš“, primetila je Arabela. „E sad, razmišljala sam o Stivenu Ferfaks Lejsiju. On je pravi čovek za tebe. Ima lepe bore smejalice oko očiju. To je važno. I snažan je. Čini se da redovno boksuje, pa ti se neće izvrnuti usred čina kao tvoj pokojni muž.“

„Nije se to desilo u toku čina“, usprotivila se Ezme. Njen muž je doživeo srčani udar u njihovoj spavaćoj sobi. Činjenica da se to desilo prve noći koju su zajedno proveli nije bila važna.

„Pa nije ni daleko od toga. No ne možemo zameriti to sirotom Majlsu previše. Naposljetku, obavio je zadatak, zar ne?“, neodređeno je mahnula prema Ezminom stomaku.

„Da“, rekla je Ezme odbacujući misao na drugog potencijalnog krivca za njeno stanje.

„Ferfaks Lejsi neće te ostaviti nesvršenog posla, da se tako izrazim.“ Arabela se gotovo zagrcnula od sopstvene dovitljivosti.

„Drago mi je što uživaš u našoj raspravi“, rekla je Ezme značajno. „Lepo je znati da smrt moga muža nekome pričinjava zadovoljstvo.“

„Zaboga, Ezme, nemoj sad da se ponašaš kao tvoja majka. Bilo je neverovatno koliko je Fani plakala za tvojim ocem. A nije ga mogla podneti. Ko ga je, uopšte, mogao podneti?“

Arabela je počela da otvara staklene posude na Ezminom toaletnom stočiću i oprezno ih miriše. „Ovo je najbolje od svega“, rekla je pa podigla teglicu. „Bademova pasta, pravo iz Italije, rukom monahinja mlevena. Čudesno miriše. Utrljaj je u grudi svake večeri i koža će ti biti bela kao sneg!“ Vikontesa nikada nije bila čuvena po lepoti, ali nije dozvoljavala da je to omete, jednako kao što nije dozvoljavala ni da joj godine ugase žar. Kosa joj je malo izbledela od vatrene grive do riđeružičaste boje, ali je bila podignuta i očešljana u raskošnu masu lokni. Šminka na njenom licu bila je naneta stručnom rukom i skidala je desetak godina s njega.

Uz tup udar spustila je teglicu. „A sada, da vidimo. Ferfaks Lejsi ima snažne noge, a dopadaju mi se i njegovi guzovi.“ Namazala je vrata sa malo čudesne bademove kreme. „Ima dovoljno imovine, premda ti to neće biti potrebno, jer te je Roling ostavio dobro zbrinutu. Suština je da je Ferfaks Lejsi dobar čovek i neće te izneveriti na duže staze. Izdržljivost, to ti je potrebno kod muškarca. Pogledaj mene: tri puta sam se udavala, a nijedan nije poživeo duže od nekoliko godina.“

Ezme je uzdahnula. Jasno je bilo da će sirotog gospodina Ferfaks Lejsija gurati ka njoj dok mu se u glavi na zavrti.

„Užasno smo neuravnoteženi večeras, jer imamo tako malo muškaraca“, rekla je Arabela tapkajući bademovu kremu na obraze. „Ti i ja, razume se, i tvoja prijateljica ledi Godvin, i moja *dame de compagnie*.“

„Ko je ona?“, pitala je Ezme bez naročitog interesovanja.

„Pa, sirotica, ona mi je zapravo kumče. Mislim da je ne poznaješ. Izašla je u društvo pre četiri godine.“

„Ali kako joj je ime?“

Arabela je na trenutak petljala oko teglice. Sticao se, za nju sasvim nekarakterističan, utisak da okleva. „Ne bih želela da – pa, mogu se pouzdati u tebe da ćeš biti učtiva do temelja. Nije da je tvoja prošlost puritanska.“

Ezme je pogledala tetku. „Ime?“

„Ledi Beatriks Lenoks.“

Ezme je smatrala da je jedna od najiritantnijih stvari u vezi sa trudnoćom činjenica da ne vlada više svojim sećanjem. „Plašim se da nisam čula za nju“, rekla je najzad.

„Ma jesi“, rekla je njena tetka grubo. „Beatriks je kćerka vojvode od Vintersala. Imala je peh u prvoj sezoni...“

„Ta kćerka?“ Sada se Ezme setila. Podigla je obrvu prema tetki. „Pretpostavljam da je smatraš za svoju štićenicu, da se tako izrazim?“

„Teško da ti imaš pravo da joj prigovoriš, devojko“, primetila je Arabela tapšući lokne dok se ogledala u ogledalu. „I ti si napravila popriličan broj skandala u poslednjih deset godina, i želim da znaš kako mnogo ljudi *tebe* smatraju za moju štićenicu. Pa, i tvoja mama. Sam bog zna da se Fani dovoljno često žalila na moj uticaj.“

Ezme je pokušavala da se seti skandala. „Zar nisu ledi Beatriks zapravo uhvatili *in flagrante delicto* na balu? *Ja* to nikada nisam uradila.“

„Prirodno, nikada se ne bih raspitivala o tako jednoj osetljivoj temi“, rekla je Arabela podigavši obrvu, „ali možda tebe prosto nikada nisu uhvatili?“

Ezme se iznenada setila salona ledi Trubridž i mudro ućutala.

„Nisam od onih što odobravaju da se kotao ruga loncu“, rekla je Arabela počastivši nećaku samozadovoljnim smeškom. „Sirotica Bea je bila tek dete, naposletku, i nije bila pod nadzorom majke. Vojvoda joj je za pratilju odredio senilnu staru rođaku i Beu je, razume se, Sandherst namamio u sobu. Takve stvari se većito dešavaju devojkama, ali očevi to obično zataškaju. Ali je Vintersal rešio da nju kazni za primer svojim preostalim kćerima ili je barem imao drskosti da to meni tako

predstavi. Navodno je Bei rekao da nije ni za šta drugo nego za bordel, pa ju je i uputio na jedan!“

„O, sirotica“, rekla je Ezme. „Nisam znala.“ Ona sama barem je bila bezbedno udata kada se odala životu kojim je zaslužila nadimak Ozloglašena Ezme.

„Nemoj misliti da je uvela ruža. Bea ume da se drži među najboljima. Drago mi je što sam je prihvatila nakon što je se otac odrekao. Ona me održava mladom.“

Ezme se iznenada javila misao. „Nisi to uradila prosto da sekiraš mamu, zar ne?“

„I jeste imalo čudesan uticaj na raspoloženje tvoje majke“, rekla je Arabela podsmešljivo. „Fani gotovo šest meseci nije dozvolila da joj pređem prag. U poslednje vreme bavim se mišlju da počnem da renoviram kuću u gradu samo kako bih mogla da zahtevam da boravim za to vreme kod sestre i, prirodno, povedem sa sobom svoju *dame de compagnie*.“

Ezme nije mogla da zauzda smeh. „Sirotina mama.“

„Tvojim majci bi godilo da neko vreme provede pored Bee. Devojka ima gvozdenu volju i voli da izaziva nemir kod ljudi. Misli da je to dobro za njih. Čekaj samo da je upoznaš, draga moja. Daleko će ona stići, upamti moje reči!“

„O, bože“, rekla je Ezme iznenada se setivši svog Kruga švalja i njihove verovatne reakcije na Beatriks Lenoks. Zaboravila sam da ti kažem, tetka Arabela, da sam postala čestita žena.“

Arabela je trepnula, pa frknula. „Ti? Zašto bi zaboga poželela nešto tako neobično?“

„Obećala sam Majlsu pre nego što je umro da ću izbegavati svakakvu vrstu ozloglašnosti. On je želeo da živi u Viltširu, znaš. Uspostavljam odnos sa lokalnim stanovništvom i...“

„I pomislila sam da je đavolski čudno da si ti, Ezme Rolings, rešila da svoje trudničke dane tračiš u Viltširu kao nekakva seoska gospojica! Dakle, odlučila si da se odrekneš svog razvratnog života, je li?“

„Jesam“, rekla je Ezme ignorišući podsmeš svoje tetke. Arabela može da se podsmeva koliko joj drago; Ezme je bila rešena da od sada živi životom čestite udovice i majke.

„I kako sprovodiš taj čudesni preobražaj?“, pitala je Arabela imajući drskosti da pokaže čistu nevericu. „Taj podatak mogao bi biti koristan u malo verovatnom slučaju da i ja... da i ja...“, Arabela očito nije mogla da se doseti okolnosti koja bi je naterala da postane čestita.

Ezme je slegla ramenima. „Nije to tako teško. Pridružila sam se lokalnom Krugu švalja i...“

Ali pored Arabele u prostoriji je uvek bilo teško dovršiti rečenicu. „Ti? Ti si se pridružila Krugu švalja?“

Nije morala baš naglas da se nasmeje. Verovatno su je čuli u susjednom okrugu.

„Jesam“, rekla je Ezme dostojanstveno. „To je poštovanja vredan poduhvat, tetka Arabela. Šijemo čaršave za siromašne.“

„Ne dao bog da te ja u tome sprečavam! Samo me obavesti kada će dame da se stušte u kuću i ja ću nestati“, zacerekala se Arabela. „Porazgovaraću i sa Beom. Usudila bih se reći da će ona pre pobeći u selo nego da sedi zarobljena sa gomilom švalja.“

Ezme ju je pogledala namrgođeno. „Nema potrebe da me ismevaš.“

„Ne ismevam te, ljubavi... pa, ne sasvim. Da li bi više volela da se vratim u London i ostavim te na staranje ovim uglednim ženama?“

„Ne!“ Ezme je shvatila da to iskreno misli. „Molim te, nemoj da ideš, tetka Arabela. Zaista je divno što je neko ovde, sada. Nije da bih želela da je mama tu, ali...“

„Nema ničeg lošeg u tome što želiš da tvoja majka nije takva užo-gljena matora kokoška“, ubacila je Arabela. „Moja sestra je oduvek bila budala. Krotka kao ovca. Dozvolila je da te udaju za Majlsa Rolingsa bez pitanja, premda su svi videli da vas dvoje nećete jedno drugom odgovarati. Fani nikada nije naučila da tvom ocu kaže ne, ali kakav sada izgovor ima? Tvog oca nema evo već dve godine, a da li je ona izašla iz njegove senke? Ne. Jednako je smerna kao što je bio i on. Ta žena misli samo na svoju reputaciju.“

„To je baš grubo“, usprotivila se Ezme. „Mama je imala težak život. Znam da se nikada nije oporavila od smrti mog mlađeg brata.“

„To je bilo strašno žalosno, u to nema sumnje. Bio je divan momčić.“

„Ponekad strepim za moje dete“, priznala je Ezme. „Šta ako... šta ako...“ Ali nije mogla da dovrši rečenicu.

„To se nikada neće desiti“, izjavila je Arabela. „Neću ti to dozvoliti. Želim da istaknem, Ezme, da tvoja majka, i pored toga što je doživela tragediju, nije morala na nju da reaguje tako što će postati sva užo-gljena.“

„Samo se nemoj u nju pretvoriti sa tim svojim planovima da postaneš časna. Obećaj mi to. Za sirotu Fani već godinama nije osvanuo dan u kom nije pronašla neku neprimerenost da kiselo skuplja usta na nju. To je problem kada prekomerno mariš do ugleda: prekomerno mariš i do ugleda drugih ljudi.“

„Nikada to ne bih uradila“, rekla je Ezme. „Prosto sam obećala Majlsu da neću biti skandalozna majka našem detetu.“

„Obećanje na smrtnoj postelji, a? I ja sam ih dala nekoliko.“ Arabela je načas začutala.

„Nije bilo baš na smrtnoj postelji. Razgovarali smo kako ćemo podizati naše dete nekoliko dana pre nego što je umro.“

Arabela je klimnula. „Teško je ignorisati želje mrtvog čoveka. Slažem se s tobom.“ Činilo se da se oslobodila melanholične misli. „Hej-ho za častan život! Pretpostavljam da će to tvojoj majci biti po volji. Zapravo, tvoje ambicije su tim više razlog da razmotriš Ferfaks Lejsija za muža. Dovoljno je pristojan da bude tvojoj majci po volji, ali nije zamoran. Što me je podsetilo. Večeras su prisutne sve same žene. Ferfaks Lejsi će biti jedini muškarac, a čak ni ja ne vidim zašto bih se doterivala za muškarca dvostruko mlađeg od mene.“

„Nije dvostruko mlađi od tebe“, istakla je Ezme. „Samo je malo mlađi. Tek ti je pedeset godina, a on mora da je u četrdesetim godinama.“

„Premlad je“, rekla je Arabela odlučno. „Znaš li da sam jednom uzela deset godina mlađeg ljubavnika i bilo je to načisto iscrpljujuće iskustvo. Morala sam da ga otpustim nakon nekoliko dana. Suviše, suviše zamorno. Istina je, draga, da starim.“

Ezme je sabrala odlutale misli taman na vreme da pristojno odgovori. „Ne!“

„Iznenadujuće, ali istinito.“ Arabela je pogledala svoj odraz, ali bez trunke melanholije. „Otkrivam da mi to ne smeta mnogo. Zapravo mi se dopada. No tvoja majka se u beskraj žali za boljke i bolove.“

Okrenula se pa prostrelila Ezme vatrenim pogledom. „Ti si mi najmilija nećaka...“

„Ja sam ti *jedina* nećaka“, dodala je Ezme.

„Baš tako. I htela sam reći da želim da uzmeš uzde života u ruke, a ne da sediš i žališ se na njega. Premda nije da ne volim tvoju mamu, volim je. No ti si više od moje krvi i uvek si bila.“

Okrenula se ponovo prema ogledalu. „Jedino zbog čega žalim što starim jesu bore. Ali gajim velike nade u ovu novu bademovu kremu! Znaš li da se italijanski apotekar kune da će ženama od ove kreme koža biti glatka kao dečji obraz? Kada se porodiš, imaćemo sa čime da se poredimo. Pošto godinama nisam videla bebu, kako da znam kakva je koža bebe?“

„Drago mi je što će se pokazati da je moje stanje od neke koristi“, rekla je Ezme prilično kiselo.

Žensko veče... plus jedan

Stiven Ferfaks Lejsi namestio je kravatu i zapitao se, po stoti put, zašto li je zaboga došao na kućni prijem dok je Parlament u zasedanju. I nije to bio ma koji kućni prijem. Ne, pridruživši se jatu razvratnika u kući ozloglašene Ezme Rolings, propuštao je značajne govore o žitnim zakonima. Kasterli je očekivao od njega da drži na oku stvari u Parlamentu dok je ministar spoljnih poslova u Beču delio Evropu kao kriške pite od šumske šljuke. Krčkali su se problemi između kanadske granice i onih prokletih američkih kolonija – ispravka, bivših kolonija – da se ne spominju trenutni iritantni tekući neredi zbog žitnih zakona. Imao je snažan osećaj da će uskoro doći do smrtonosnih pobuna i protesta zbog povećanja cene hrane.

Ali nije prosto mogao da mari. Poslednjih deset godina borio se za dobro običnog čoveka. Nikada nije koristio počasnu titulu koju je nosio kao naslednik svog rođaka Kamdena, vojvode od Girtona. Ne, u Dom komuna izabran je zahvaljujući svojim zaslugama. Svojim uverenjima.

A gde su bila ta uverenja? Deset godina natezanja oko žitnih zakona i propisa ograđivanja su iscedila strast iz njega. Godine pokušaja da ubedi svoju stranku da razmotri svoj stav o ograđivanju. Pre šest godina grozničavo se usprotivio predloženom propisu ograđivanja. A sada je još jedan takav propis predlagan svake nedelje. Jedva je mogao naterati sebe da glasa. Ma šta radio, sve više porodica je na silu

isterivano sa svojih farmi kako bi bogataši mogli da podižu ograde i napasaju svoja stada ovaca. Bio je nesposoban.

Odbacio je kravatu, koja je bila beznadežno izgužvana. Obično je uspevao da prosti *trone d'amour* veže za manje od osam minuta, ali večeras je već upropastio dve tkanine. „Izvini, Vinčete“, rekao je kada mu je sobar dodao još jedan uštirkani komad platna.

Zagledao se na trenutak u svoj odraz dok je vešto vezivao kravatu. I premda se činilo da ovaj pokušaj da veže *trone d'amour* ide glatko, ništa u njegovom životu nije glatko teklo. Za početak se osećao staro. Staro sa četrdeset tri godine. I, dođavola sve – osećao se usamljeno. Tačno je znao zašto. Zbog posete Kamu. Njegov rođak i njegova žena upravo su se vratili iz Grčke. Vojvotkinja je zračila lepotom, bila je inteligentna i trudna. A Kam – Kam koga su primorali na brak i koji je zatim proveo deset godina skrivajući se u Grčkoj radije nego da to prizna – pucao je od ponosa.

Stiven se osećao još usamljenije zbog Džininog i Kamovog prijateljstva. Jasno se sećao da je Džina, vojvotkinja od Girtona, rekla mužu da zatvori usta, a da nije ni reč rekla! I Kam je to uradio. Čudesno. Kam je zaista bio u prijateljskim odnosima sa svojom ženom.

Stiven je turobno stisnuo usne dok je presavijao poslednji komad platna. Nije u Londonu bilo žena kao što je Džina. Ne žena sa takvom inteligencijom i još netaknutih, i do same srži nevinih. Razume se, muškarac je morao da pronađe ženu sa takvim vrlinama. Ali on je – da ponovi – imao četrdeset tri godine. Bio je prestar za debitantkinju.

Najzad je Stiven obukao kaput i pošao niza stepenice. Možda će se izgovoriti poslom i vratiti se u London čim svane. Mogao bi čak i da ode na bal u Almakov klub i pronađe sebi svežu mladu devojkicu kojoj neće smetati starac kao što je on. Naposljetku, bio je dobra prilika, da se izrazi vulgarno. Imao je izuzetno dobar posed.

Naravno, jedva da se sećao kako je posed izgledao, s obzirom na to da je vreme u ovih poslednjih deset godina posvećivao isključivo radu u Parlamentu. Osetio je nalet čežnje za lenjim danima svoje mladosti, trenucima kada je sedeo s Kamom i deljao čamce i pecao pastrmku koja je retko grizla mamac. Ovih dana je pecao glasove.

Meni je, pomislio je iznenada, potrebna ljubavnica. Dugačak je zadatak traženje supruge, i po svoj prilici zamoran. Ali ljubavnica bi mogla da mu pruži trenutno rešenje za njegovu nelagodu. Život mu se bez sumnje činio mukotrpnim jer nije imao ljubavicu već čitavu večnost.

Zastao je na trenutak i zamislio se. Zar je zaista mogla da prođe godina otkako je bio u spavaćoj sobi žene? Kako je to moguće? Previše zadimljenih sitnih sati, previše glasanja sa muškarcima nalivenim viskijem. Zar je zaista prošla godina otkako ga je Maribel poljubila na rastanku pa otišla sa lordom Pinkertonom? Više od godine. *Dođavola*.

Nije ni čudo što je uvek bio mrzovoljan. No kuća Ezme Rolings biće izvanredan teren za lov na ljubavicu. Ušetao je u salon osetivši nalet uzbuđenja i naklonio se nad ruku svoje domaćice. „Moram vas zamoliti za oproštaj za moj nametljivi dolazak, gospo. Ledi Viders me uverava da ona vašu kuću smatra svojom. Verujem da mi nije rekla neistinu?“

Ledi Rolings se zasmejala, onim dubokim, raskošnim smehom kojim je očarala polovinu muškaraca u Londonu. Naravno, sada je nosila dete i pretpostavljao je da je smanjila svoje zavodničke aktivnosti. Ali bila je prelepa žena. Još raskošnija nego što je pamtio, imala je grudi od kojih se muškarcu istog časa javljao bol u preponama. Zapravo... Stiven se oštro zaustavio pre nego što mu se u glavi stvorila slika. Mora da postajem očajan, pomislio je ljubeći joj ruku.

Bilo je nečega u načinu na koji je pogled ledi Rolings sreo njegov, što ga je navelo na pomisao da mu čita misli, pa se žurno okrenuo ženi pored nje. Bilo je sramno gajiti takve misli o ženi koja samo što se nije porodila.

„Ovo je ledi Beatriks Lenoks“, rekla je ledi Rolings. Čuo se neobičan ton u njenom glasu, kao da se od njega očekuje da prepozna devojkicu. „Ledi Beatriks, Stiven Ferfaks Lejsi, erl od Spejda.“

„Ne koristim tu titulu“, rekao je klanjajući se. Ledi Beatriks je očito bila neudata, ali i sasvim jasno nije bila poželjna da mu bude žena. Žena je trebalo da ima anđeosku kosu, auru krhkosti i čistote, a ledi Beatriks je izgledala kao prvoklasna kurtizana. Usne su joj bile napućeni pupoljak ruže, a takav nikada u prirodi nije rastao. S obzirom na to da joj je koža bila bela kao mleko, a crvene lokne joj se prospipale niz leđa, očito je da su i one njene baršunaste crne trepavice bile lažne.

Lepota, zavodljivo lažna lepota. Malo je nedostajalo da se nasmeje. Nije li bila tačno ono što je tražio? Žena koja je bila sušta suprotnost njegovoj budućoj nevesti. Žena koja će verovatno ujutro biti neprepoznatljiva, bude li dovoljno budalast da provede noć u njenom krevetu. Šteta što je bila i plemenitog porekla i neudata, pa stoga nepodobna za aferu.

„Gospodine Ferfaks Lejsi“, rekla je promuklim, uvežbanim glasom kokete. „Veliko mi je zadovoljstvo što sam vas upoznala.“

Ovlaš je spustio poljubac na njenu nadlanicu. I naravno, nosila je francuski parfem, onaj koji izvesna vrsta žene poistovećuje sa spavaćicom.

„Zadovoljstvo je moje“, rekao je. Imala je visoke, tanke obrve, a crna boja kojom ih je obojila nekako je pristajala njenom licu.“

Ledi Arabela se pojavila pored njega. „Ah, vidim da ste upoznali moju *dame de compagnie*“, rekla je. „Bea, gospodin Ferfaks Lejsi je pravi primer dobrih dela. Zamisli samo – on je član Parlamenta! Doma komuna, znaš.“

„Zasada“, čuo je Stiven sebe kako govori, a zatim se zapitao šta li ga je zaboga navelo da tako nešto kaže.

Ledi Beatriks je izgledala kao da joj je ova vest dosadna pa se ponovo naklonio i otišao. Upravo je na naspramnoj strani prostorije ugledao groficu Godvin. *Ona* je bila izrazita mogućnost s obzirom da godinama već nije živela s mužem. Štaviše, bila je lepa, na izvestan bleđi, otmeni način. Dopadalo mu se kako je kosu pokupila u klupko pletenica. Time je pokazivala bezočan nemar prema trenutno modernim opuštenim loknama pored ušiju.

Nažalost, reputacija ledi Godvin bila je gotovo besprekorna. Ona će predstavljati izazov. Ali nije li mu to bilo potrebno? Izazov? Pošao je prema njoj.

Igrom sudbine koja se ne dešava dovoljno često među polovima, misli njegove pratilje išle su istim tokom.

Helena, grofica od Godvina, posmatrala je Stivena kako ulazi u prostoriju i istog časa ostala pogođena izvanrednom naočitošću gospodina Ferfaks Lejsija. Imao je dugačko, usko lice i visoke jagodice engleskog aristokrate. Štaviše, bio je besprekorno odeven, što je ona